

Poetycko o rowerze

Jazda rowerem, to piękna sprawa
wolność optymizmem mi napawa
Ścieżką rowerową bezpiecznie szusuję
"gazu nie dodaję, a biegi redukuję"

Wolniej pod górkę, szybciej równiną
zawsze do celu, a kilometrów "kilo"
Wskazówka licznika szybkość "podaje"
kilometry rosną, tak mi się wydaje

Rower to przyjaciel, nigdy nie odmawia
w razie "choroby", w warsztacie zostawiam
Mechanik go zbada, diagnozę postawi
oczekującemu, niespodziankę sprawi

Tabletki w płynie do oski wstrzyknie
szprychę złamaną, zapewne wytnie
Podczas wizyty, radość u pacjenta
liczy się zdrowie, to jest rzecz święta

Rower to skarb, bo nie "pyskuje"
w razie kłopotów, szmatką poleruje
Wszystkie jego części, oraz podzespoły
odzyskują sprawność i będzie wesoły

Gdy najdzie mnie czasem ochota,
Czy to niemiłosierny upał, czy słońca,

Na pole wyciągam swój rower
I nie oglądam długich telenowel.

Odpowiednio się wtedy ubieram
I niezbędne rzeczy z sobą zabieram.

Jadę przed siebie, nieraz bez celu,
Wiem, że takich jak ja nie ma wielu.

Czuję na twarzy przyjemny wiatr,
To ciepły hałny wiejący od Tatr.

Nasłuchuję ptaków trel w lecie,
Mógłbym tak nucić do ucha kobiecie.

Jeżdżę też wielokolorową jesienią,
Gdy liście się żółcą i czerwienią.

Jazda na rowerze mroźną zimą,
To nie to, co samochodem z klimą.

W czasie zimy tu i ówdzie urosnę,
Potem zrzucam kilogramy na wiosnę.

Wolę nie jeździć samochodem,
By mieć jedynie większą wygodę.

Ja wybieram mój rower dwukołowy,
Na nim osiągam każdy cel nowy.

Tu szosa - tam żwir
pod górę i z góry
i piasek i pył
i trawy i mury.

Wiatr czesał nam włosy
Przytulał się z nami
Rozgrywał prywatne
Wyścigi z rowerami.

Tu koło – tam koło
Krew w moich – Twoich skroniach
pulsuje i kipi, napędza i wrze.
Ty czujesz – Ja czuję
oddychasz – oddycham
Jesteśmy zakłeci w natury grze.

Wieczorem wilgotni
wśród świerszczy westchnień
dwie ramy, cztery koła
Ja, Ty oraz przestrzeń...

